

отъ първостъпенна чистота, затуи и водата имъ миреше на гнила бунарска вода. Ние сме на една височина, отъ която . . . нищо не може да се види. . . Отъ тукъ се качихме на трамвай, и бай Недѣлковичъ ни заведе въ една градина, въ която не бѣха още исчистили остатъцитѣ отъ вчерашната гуляла публика. Той ни препоръча да си подкрѣпимъ тука силитѣ съ закуска, което ние не захсѣхмѣ да изпълнимъ. . . При слизанието къмъ станцията, отъ гдѣто трѣбваше да тръгнемъ за нашия хотелъ, ние видѣхмѣ желѣзнопѣтнитѣ линии, по които тази вечеръ ще пътуваме за Чикаго. Но това ли е Hudson River? Това ли е американския Рейнъ? Подъ насъ се извиваше една търнясала по крайщата рѣка, по която плаваха повече отломъци и нечистотии, отколкото варки и параходи. На връщане нищо особено не се хвърли въ очитѣ ни. Не ми излиза отъ ума само слѣдната срѣща: като слизахме къмъ рѣката по една каменна стълба, видѣхъ насѣдали на стѣпалата нѣколко дѣца, които дѣлѣха и трупача въ шапкитѣ си зелени ябълки; за нѣколко цента тѣ ми препълниха шепитѣ съ своята плячка, но азъ взехъ само нѣколко ябълки. Не изминахме много — и на срѣща ни се качеше едно американско семейство, между което една мома, доста хубавинка, се обърща къмъ мене, като че се познаваме кой-знае отъ кога: „Не яжте тѣзи ябълки, youngman, ще се разболѣете“. Тази простата ме подкупи малко въ полза на Американкитѣ, при всичко че въ Европа, подобно обращение на мома къмъ непознатъ мжжъ, би се счело за предизвикване.

Като се расплащаме въ хотела, поискаха ни за файтона, който ни доведе отъ станцията, петъ долара; 27 лева, за единъ кратъкъ курсъ! Това